

пълно отчаяне, още прѣзъ нощъта отива при най-видния и влиятеленъ гражданинъ, много близъкъ на турчина, и го помолилъ да отиде и се застъпи за дъщеря му. Попътъ плакалъ, като дѣте: „такъвъ срамъ, такъвъ позоръ Господь ми пратилъ, заради моитѣ грѣхове“, думалъ бѣдниятъ попъ. Турчинътъ дума не давалъ да се изрече за момата. Оставало да се прибѣгне къмъ правосъдието. Но за кое правосъдие. Когато царь далеко, а Богъ високо; високо? — Не! Богъ е всѣкога при насъ и въ насъ, стига ние да го потърсимъ. Отива свещеника въ църква, запалъ свѣщъта, пада на колѣнѣ прѣдъ иконата на „Св. Никола“ и съ кърпави сълзи, се помолилъ; не се молилъ, а плакалъ, плакалъ като дѣте за помощъ, до сутринята. Св. Никола направилъ чудо. Турскиятъ началникъ видѣлъ на съня си: единъ старецъ съ бѣла брада и облеченъ въ владишки златни одежди, дошълъ при него, мушналъ го съ жезъла си и казалъ: „до утрѣ да пустнешъ момата на попа, защото ще па тишъ зло!“ Той се събудилъ отъ сънъ и трѣпералъ цѣлъ отъ страхъ. Легналъ задрѣмалъ и сжия старецъ му се явилъ още посърдитъ. Не повторилъ вече да лѣга. На сутринята много рано отива при първия гражданинъ, който се застъпалъ за момата и му разказалъ видѣнието си. Гражданина му казалъ: Тоя старецъ е „Св. Никола“. Отишли двамата въ църква и самъ турчина погледналъ на иконата казалъ: „Тоя е ста-